

Ririro

Crvene cipele

Nekada davno živela je jedna vrlo siromašna devojka koja je uvek bila bosa. Na dan kad joj je majka umrla, Karen je, jer se tako zvala, dobila par crvenih cipela od gospođa Cipelić. Male cipele bile su od krpa, ali su bile najlepše cipele koje je Karen ikada imala.

Dok je Karen hodala iza majčinog kovčega u svojim crvenim cipelama, prošla je veličanstvena kočija. Stara, bogata gospođa u kočiji videla je Karen kako i sažalila se. "Dođi da živiš sa mnom, slatka devojko", rekla je. Karen je pristala i otišla je da živi kod stare gospođe gde je dobila lepu novu odeću. Crvene cipele su bačene jer je starica mislila da su odvratne. Karen je bilo žao zbog toga, ali je sada bila sretnija nego ikad.

Jednog dana kraljica je došla u grad s malom princezom. Svi su došli da vide princezu. Karen je takođe htela da vidi malu princezu. Kada je ugledala princezu kako stoji, videla je da devojčica ima prekrasne crvene cipele. Bile su puno lepše od crvenih cipela koje je sama Karen imala. Bila je malo ljubomorna: "Da bar imam takve cipele", pomislila je.

Nekoliko godina kasnije Karen je bila dovoljno stara da bude primljena u crkvu. Posebno za tu namenu je dobila novu odeću. Starica joj je kupila i nove cipele. Karen je kod obućara odmah ugledala prekrasne crvene cipele, baš poput onih koje je princeza nosila pre mnogo godina. Karen je odmah znala da želi te cipele. Stara gospođa joj nikada ne bi odobrila da kupi takve cipele, ali pošto nije više dobro videla, Karen je odlučila da ih ipak kupi.

Sledećeg dana je Karen prošetala crkvom u novim cipelama. Niko nije mogao da skine pogled sa njenih lakiranih cipela. To sigurno nisu bile cipele koje se nose u crkvi! Karen nije mogla da misli ni na šta drugo, osim na svoje cipele. Zbog toga je jedva čula šta je sveštenik rekao i propustila je važnu službu. Čak je zaboravila i da se moli.

Kad je Karen izlazila iz crkve sa staricom nakon službe, na vratima je stajao stari vojnik. Vojnik je pogledao Karenine cipele i rekao: "To su cipele za ples, a ne za odlazak u crkvu."

Kucnuo je đonovima. "Ostani čvrsto na zemlji dok plešeš". Karen je odmah dobila neodoljivu želju da pleše. Pažljivo je napravila jedan plesni korak i odjednom nije više mogla da prestane da pleše. Slučajni prolaznici su je ubacili u kočiju, ali ni tamo nije prestajala. Čak je i udarila staricu! Na sreću, skinuli su joj crvene cipele i noge su se smirile. Kod kuće su cipele otišle pravo u ormar, ali Karen nije mogla da ih zaboravi.

Nešto kasnije starica se jako razbolela. Karen se brinula o njoj najbolje što je mogla, sve dok jednog dana nije čula da će te večeri biti velika zabava. Karen je obula svoje crvene cipele i ostavila staricu samu. Ali čim je Karen napravila jedan plesni korak, cipele su ponovno preuzele kontrolu. Karen nije mogla da prestane da pleše. Cipele su je odvele duboko u mračnu šumu.

U međuvremenu, Karen je bila uplašena i tužna. Pokušala je da izuje cipelice, ali su joj se potpuno zalepile za noge. Požalila je zbog svoje odluke da ostavi staricu samu i osećala se jako krivom. Karen je plesala dan i noć, preko polja i cesta, a ponekad i preko grada. Nikad se pre nije osećala tako usamljeno.

Jednog dana je Karen plesala pored dželatove kuće. "Pomozi mi!" doviknula mu je. I on je to učinio. Odrezao je cipele s Kareninih stopala i napravio joj prekrasne nove drvene noge.

U međuvremenu su cipele otplesale prema horizontu. Karen se brzo vratila u grad, gde je živela dobrim i mirnim životom. I nikad više nije tražila lepu odeću.

